

Gira el cap i l'esguard torna a la ciutat de Liborna.

ONÉSIME RECLUS,
La partició del món

11 de desembre

He decidit anomenar aquest lloc *El Pensament Salvatge*, és clar.

He arribat fa dues hores. Encara no sé què consignaré en aquest diari, però bé, suposo que impressions i notes que constituïran un material important per a la meua tesi. El meu quadern d'etnògraf. El meu diari de camp. He agafat un taxi des de l'estació de Niort (direcció: nord-nord-oest, quinze quilòmetres, una fortuna). A la dreta de la departamental paisatges de plana, extensions interminables, sense bardisses, no gaire alegres mentre cau la nit. A l'esquerra vorejàvem l'ombra negra dels aiguamolls, o si més no això és el que m'ha semblat. Al taxista li ha costat una barbaritat trobar l'adreça, fins i tot amb el GPS. (Coordenades del Pensament Salvatge: 46° 25' 25.4" N 0° 31' 29.3" O.) Ha acabat entrant

al pati d'una granja, un gos ha començat a bordar, era allà. La mestressa (seixanta anys, somrient) es diu Mathilde. M'he instal·lat. La meva casa (el meu apartament?) en realitat és la part de darrere de l'edifici principal, a la planta baixa. Les finestres donen al jardí i a l'hort. Tinc vista a la dreta a l'església i a l'esquerra a un camp (no sé què hi creix: alfals? Sempre em sembla que tots els camps baixos i verds són camps d'alfals), i al davant a rengleres del que em fa l'efecte que són cols o raves. Un dormitori, un menjador amb cuina americana, un lavabo i res més, però ja és molt. La meva impressió, quan la senyora Mathilde m'ha dit «i això és casa seva», ha estat tèbia. Content de ser sobre el terreny i al mateix temps una mica angoixat. He anat corrents al portàtil per comprovar si funcionava el wifi amb l'excusa del meu article d'*Estudis i Perspectives*. Una manera d'enganyar-me, no hi havia res d'urgent. Sobretot he enviat missatges i he xatejat amb la Lara. M'he ficat al llit d'hora, he rellegit unes quantes pàgines de Malinowski i, a les fosques, he parat atenció a l'ambient sonor. Un vague soroll de motor al lluny (la caldera?), de tant en tant un cotxe encara més llunyà. I en acabat m'he adormit, amb la panxa buida.

He de resoldre ja el tema del transport per poder anar a comprar menjar.

12 de desembre

Primer dia d'adaptació al meu nou terreny. La Pierre-Saint-Christophe és al centre d'un triangle els vèrtexs del qual són Saint-Maxire, Villiers-en-Plaine i Faye-sur-Ardin. Tots tres noms mirífics que donen forma al meu Nou Món. A quinze quilòmetres de Niort i a deu de Coulonges-sur-l'Autize.

He sortit del Pensament Salvatge cap a les deu del matí, després d'haver-me adonat que no estava sol al meu apartament d'etnògraf: la fauna hi abunda. Segurament el gripau se

sent atret pels nombrosos insectes i els gats pel gripau. He descobert al lavabo, just entre la dutxa i el vàter, una colònia de cucs vermells, o si més no uns filaments vermells vivents que semblen cucs. Força bonics quan no els trepitges. Es desplacen tranquil·lament cap a la porta, i per tant se'ls ha d'enviar a la bonera amb un raig d'aigua abans de rentar-se. He sabut superar el fàstic sense cap problema, cosa que em tranquil·litza pel que fa a la meua capacitat per afrontar les dificultats del treball de camp. Al capdavant, fins i tot Malinowski observa que els insectes i els rèptils són els principals obstacles per a l'etnologia. (Com que aquest diari no el llegirà ningú, puc confessar que he trobat bastant repugnant tenir cucs al lavabo i que he dubtat un quart d'hora abans de dutxar-me.) També hi ha un bon ramat de cargols nans, cosa bastant inofensiva. Suposo que hi fan molt la planta baixa amb jardí i la humitat. Total, que he sortit del Pensament Salvatge cap a les deu del matí i he anat a veure la meua arrendadora Mathilde per demanar-li si hi havia cap transport per anar a la ciutat per omplir el rebost, ha fet cara de sorpresa, ui no en tinc ni idea, no en tenia ni idea, no sabia si hi havia autobusos que paressin al poble. (Avui m'he assabentat que es pot agafar de bon matí el bus escolar, però encara es pensaran que soc un sàtir i en acabat també m'hauré d'esperar dues hores llargues fins que obrin el supermercat, incloure-ho en el capítol *Transports*.) M'ha aconsellat directament que em compri un cotxe: a La Pierre-Saint-Christophe només hi ha un cafè on es troben productes de primera necessitat, és a dir, hams, tabac i mapes de pesca. Al final, però, no m'hauré de pescar el dinar: la senyora Mathilde (o més aviat el seu marit, en Gary, ganes d'entrevistar-lo) ha tingut l'amabilitat de deixar-me una moto vella, propietat d'un dels seus fills (incloure-ho en el capítol *Transports*), i un vell casc negre sense visera amb l'escuma que s'esgruna i uns quants adhesius vintage (una granota que treu la llengua, un logo d'AC-DC). Així doncs tinc un mitjà de locomoció força precari però eficaç.

Cap al migdia he anat al súper, al cap de cantó, Coulonges-sur-l'Autize (un nom ben bonic), he comprat un munt de coses abans d'adonar-me que no seria fàcil portar-les amb la moto: llaunes de tonyina, sardines, pizzes congelades, cafè i llepolia (xocolata). La carretera departamental no sé quin número serpenteja en el tram que va a la ciutat i travessa un riu força ample. (L'Autize?) Un mercat, una oficina de correus, una església, un palauet, dos forns, dues farmàcies, una botiga de roba, tres cafès, de seguida està tot vist. He comprat el diari per dissimular al Bar des Sports i m'he pres un te mentre escoltava les converses, una manera de prendre contacte amb el lloc. El patuès (el poiteví-saintongès, segons la denominació lingüística oficial, que no s'ofengui ningú) segurament està en retrocés (però no ens anticipem: capítol *Idiomes*, bon títol). Espero tenir més sort al mercat. Després del te he tornat al Pensament Salvatge; per culpa d'un gos he estat a punt de clavar la moto (vet aquí una frase que no m'hauria pensat mai que escriuria algun dia) en un revolt i d'acabar encastat en una tàpia, però per sort he pogut redreçar-la a temps, per miracle. He reprès el pla de treball. Sis-cents quaranta-nou habitants a La Pierre-Saint-Christophe segons l'últim cens i l'Ajuntament. Dos-cents vuitanta-quatre semàfors o *feux*, com en diria la gent gran. El gentilici és petrochristophorencs, segons la Viquipèdia i la pàgina web de l'Ajuntament. Estimades petrochristophorenques i estimats petrochristophorencs, he decidit (capítol *Preguntes*) fer un centenar d'entrevistes entre vosaltres, escollint cada entrevistat per obtenir al final el mateix nombre de persones de cada sexe i franja d'edat. Em sembla empíricament una bona idea. Un any de feina, repartit en dues campanyes de sis mesos. Fantàstic. Em sento ple d'energia. He donat una ullada a l'esborrany d'article per a *Ruralitats Vives* i de seguida he tingut una primera intuïció. Decididament treballo bé al camp.

12 de desembre (continuació)

Són les dues de la matinada, i el silenci i la solitud m'angoixen, impossible dormir. Sento bestioles i em fa la sensació que em pujaran a sobre durant la nit. Massa tard per tornar a trucar a la Lara (ha rigut prou quan li he anunciat que ara el meu apartament es deia *El Pensament Salvatge*), no hi ha ningú en línia al xat. A més només tinc per llegir *Els Argonautes del Pacífic occidental*, el *Diari* de Malinowski i *Noranta-tres*, de Victor Hugo, no gaire adequats per distreure's. (Per què m'he emportat *Noranta-tres*? Segurament perquè tenia la vaga sensació que estava ambientada per aquí.) Tinc una mica de fred, demà hauré de demanar a la Mathilde si em pot deixar una estufa. I ara? Jugar al Tetris, això em relaxarà.

13 de desembre

Ràdio: el temps, s'acosta Nadal, etcètera, etcètera. Pluja glacial, moto impossible. Comprar anorac, important. Primeres localitzacions al poble. He descobert que al final del camp que hi ha davant del meu Pensament Salvatge, darrere els arbres (pollancre's?), una mica més avall, hi passa un riu, l'Autize. La mestressa m'ha ensenyat l'església. La clau impressiona molt, almenys dos bons quilos de ferro forjat. L'església no tant. Decoració pobra, força banal. Bonica, per això. M'he assabentat d'una cosa divertida: l'alcalde és també l'enterramorts del cantó, o al revés. He llegit a internet un article excel·lent sobre el rus inventor del Tetris. Un geni, aquest paio. Li haurien de donar el Nobel, sembla que encara no l'ha guanyat.

Res de nou.